

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἰτησις ἀπευθύνεται:

Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Μαρτίου ἕως 15 προσεχοῦς Σηβρίου 1896· καὶ ὀφείλουν οἱ αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μόνον δηλ. ἐξέμνηνον. Οὐδεμίαν συνδρομὴν δύναται νὰ ἀρτίσῃ ἀπὸ ἄλλην ἐποχὴν παρὰ ἀπὸ τὴν 15 Μαρτίου 1896.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἑπειρωτικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τετραετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἑπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἑπειρωτῶν.

Ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδος ἐκ Κων/πόλεως, ὅπου ὁ Σουλτάνος ἐπεδοκίμεισεν αὐτῷ πολλὰς τιμὰς καὶ ἔτυχε δεξιῶσεως συνήθους εἰς ὑποτελεῖς ἡγεμόνας ἀνεχώρησεν εἰς Πετροῦπολιν. Ὁ Τσάρος ὑπεδέχθη αὐτὸν ἐγκαρδίως καὶ τὸν ἐπεφόρτισε νὰ φέρῃ εἰς τὸν Βουλγαρικὸν λαὸν τὴν εὐκρινῆ αὐτοῦ φροντίδα ὑπὲρ τῆς χώρας ἣν ἐδημιούργησαν τὰ ρωσικὰ ὅπλα καὶ ἀποκατέστησε τὸ χυθὲν ρωσικὸν αἷμα. Ἐκ Πετροῦπόλεως ὁ Φερδινάνδος ἐπορεύθη πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας καὶ εἰσέει δὲν ἀπεπεράτωσε τὸ πλάνον αὐτοῦ ταξιδίου· λέγεται μάλιστα ὅτι ἐπανερχόμενος εἰς Βουλγαρίαν θὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὴν Αὐλὴν τῶν Ἀθηνῶν. Οὐδόλως εἶνε ἀπίθανος ἡ εἰκοτολογία αὕτη· ἐὰν πραγματοποιηθῇ ἀναντιρρήτως ὁ Φερδινάνδος κατερχεται εἰς τὰς Ἀθήνας τυπικῶς μὲν ὅπως χαιρετίσῃ τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Γεώργιον, κυρίως δὲ ὅπως ἐπανερχόμενος εἰς Σόφιαν διασχίσῃ τὴν Μακεδονίαν ὡς πρὸ ὀλίγου ἐπραξεν ὁ Σέρβος Ἀλέξανδρος. Τοιαύτη ἐπίσκεψις πρὸς τὴν Αὐλὴν τοῦ Γεωργίου εἶνε ἐπιζήμιος εἰς τὰ τὰ ἐθνικὰ ἡμῶν συμφέροντα καὶ ἐπωφελὴς εἰς τὰ βουλγαρικὰ τεχνάσματα. Εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως τὸν Φερδινάνδον διὰ τὰ φιλικὰ τοῦ αἰσθημάτων καὶ τὰς ἐνδείξεις συμπαιθείας πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαόν. Ἐλάβομεν τοιαύτας ἐνδείξεις, ὡς ἐκ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, πολλὰς καὶ ἡκούσαμεν παιάνας ὑπὲρ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐνθουσιώδεις ἐκ τῶν περάτων τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ὥστε αἱ ἰδικαὶ του, ἐρχόμεναι κατόπιν ἐορτῆς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μᾶς ἐνθουσιάζωσιν, ὅπως δὲ μᾶς ἐπηύξησαν τὸν ἐνθουσιασμόν οἱ ἐκπεμφθέντες εἰς Ἀθήνας Βούλγαροι ἀθληταὶ ἐν συνοδίᾳ ἀξιωματικῶν. Οὐχ' ἦν τὸν τὰ θρυλλήματα ταῦτα δεῖν νὰ ἐξετάσωμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ προσοχῆς· πρέπει νὰ ἐξεγερθῶμεν ἀπὸ τὸν ἐθνικὸν ὕπνον ὅστις ἐπεκράτησεν εἰς τὰ βλέφαρα ἡμῶν καὶ νὰ ἴδωμεν τί περὶ ἡμῶν τεκταίνεται, τί κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ σχεδιάζεται. Πρὸ ὀλίγου διεδράμε τὴν Μακεδονίαν ὁ κρότος τῆς σπάθης τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου καὶ ἐδόνησεν ἀσθενῆ πνεύματα ὁ δούπος τῶν ὑποθημάτων του. Νῦν, μέλλει ἴσως, νὰ συγκινήσῃ τὸν μακεδονικὸν πληθυσμὸν ἡ ἐμφάνισις τοῦ Φερδινάνδου. Εἰ καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ Ὑ. Πύλη θὰ ἐπιτρέψῃ τοιαύτην ἐπίδειξιν εἰς τὸν ὑποτελῆ αὐτῆς ἡγεμόνα, ὀφείλομεν ὅμως νὰ ἐντείνωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν καὶ νὰ ἀναλογισθῶμεν τὸ μέγεθος τῆς ἀδιαφορίας ἣν ἐπεδείξαμεν ἄχρι τοῦδε πρὸς τοὺς λαοὺς ὅτινες μετὰ παλμῶν ἀτενίζουσι πρὸς τὸ ἱερὸν τοῦτο πτολίεθρον. Ὁ ἀπόγονος τῶν Ὀθρένοβιτς, νεαρὸς ἔτι τὴν ἡλικίαν, ἀνέλαβεν ἀξίεπαινον ὑπὲρ τοῦ λαοῦ του ἀγῶνα. Κατηνόησεν ὅτι τὸ Σερβικὸν οἰκοδόμημα δὲν δύναται μόνον νὰ ἀνθῇ εἰς τὴν πνοὴν ἰσχυ-

ροῦ ἐχθρικοῦ ἀνέμου καὶ ἐργάζεται παντὶ σθένει ἀφ' ἑνὸς ὅπως ἐνίσχυση τοὺς ἐκτὸς τῆς Σερβίας πληθυσμούς, ὡς ἐπραξεν διὰ τὴν Πρεσβέρην ἐπιτυχῶν τὸν διορισμὸν Σέρβου Μητροπολίτου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπιδιώκει τὴν σύμπραξιν ἄλλων γειτονικῶν Κρατῶν. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐκρούσε πρὸ μικροῦ τὸν κώδωνα τῆς ἑλληνικῆς αὐλῆς καὶ ἐξήχη, ὡς διαπιστοῦσιν αἱ Σερβικαὶ ἐφημερίδες, ἦχος βραχνός. Δὲν εὖρε τὴν φιλίαν ἣν ὀνειροπόλει. Τὰ σχέδιά του δὲν ἐγένοντο εὐμενῶς δεκτὰ· καὶ οὕτω ἀπὸ σήμερον Σερβία καὶ Ἑλλάς δὲν εἶνε πλέον συνηνωμένα. Ὁ, τι πρότερον ἐλέγετο, δὲν ὑπῆρξε σύμφωνον μὲ τὰ πνεύματα. Ἀπὸ τὴν Ἑλληνο-Σερβικὴν συνεννόησιν, ὀφισταμένην σιωπηρῶς, ἔλειπε μόνον ὁ τύπος τῆς ἐκδηλώσεως. Τώρα ἐξηφανίσθη καὶ ἡ σιωπηρὰ ὑπαρξίς καὶ ὁ τύπος. Διὰ τὸ γεγονός τοῦτο δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ λυπηθῶμεν. Αὐποῦμεθα μόνον ὅτι ἐντεῦθεν δὲν καταβάλλεται ὁμοία φροντίς, ἥτις δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ καὶ τὴν Σερβικὴν συμμάχον καὶ πᾶσαν ἄλλην συνεννόησιν. Ὁ ἑλληνισμὸς ἔδρασε πάντοτε μόνος καὶ διὰ τῶν θυσιῶν του ἐπέσυρε τὸν θαυμασμόν τῶν Δυνάμεων. Δὲν πρέπει δὲ νὰ ἀπατώμεθα ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ συμβῇ τὸ ἴδιον, ὅστις ὑπολογίζει εἰς τὰς δυνάμεις του ἐκεῖνος θὰ ἐξέλθῃ νικητής. Ἐὰν ὁ ἑλληνισμὸς ἀναθέσῃ τὰς ἐλπίδας του εἰς τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν σύμμαχον θὰ ἀργήσῃ πολὺ νὰ ἀνατείλῃ εὐώλυνος ἡμέρα. Ὁ μόνος σύμμαχος εἶνε τὰ πολεμικὰ σκάφη. Ἄς φέρουν ταῦτα κατ' ἔτος τὴν κυανόλευκον εἰς τὰς διαφόρους ἀκτὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν. Αἱ μόναι προστάτιδες Δυνάμεις εἶνε οἱ βασιλοπάιδες. Διὰ τὴν δὲν μεταβάλλουν καὶ αὐτοὶ τὸ δρομολόγιον τοῦ ταξιδίου των. Ἄς καταργηθῇ τὸ Βρεντίνιον καὶ ἄς ἀκολουθήσουν, μεταβαίνοντες εἰς Ρωσίαν, τὴν διὰ Θεσσαλονίκης ὁδὸν ἢ τὴν διὰ Σμύρνης καὶ Δαρδανελίων. Τόση ἐφεκτικότης εἶνε μαρasmus. Καὶ ἀλλοίμονον ἂν ἀπὸ τῶρα εἰς τὰ στήθη αὐτῶν ἐνεφυτεύθῃ τοιοῦτον αἰσθημα ἢ δὲν ἐκυριάρχησε μεγαλοφρόνημα καὶ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐθνικὴν κληρονομίαν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΒΕΡΩΦ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΙΛΗΜΟΝΑ

Ἰδοὺ ὁλόκληρον τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς τὴν ὁποῖαν ὁ ἐθνικὸς εὐεργέτης καὶ ἀνακαινιστὴς τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου Γεώργιος Ἀβέρωφ ἐπεμψε πρὸς τὸν κ. Φιλήμονα.

Ἀγαπητὲ φίλε κ. Φιλήμονε

Εἰς Ἀθήνας

Μετὰ παλμῶν καρδίας καὶ μετὰ βαθύτης συγκινήσεως παρηκολούθησα τοὺς αὐτοὶς τελεσθέντας Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, εἶνε δὲ ἀνέκφραστος ἡ χαρὰ μου ἐπὶ τῇ ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν ἐπιτυχίᾳ αὐτῶν. Χαίρω ἰδίᾳ ὅτι τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον καίπερ ἀτελὲς ἔτι ἀνακαινισθέν, συνετέλεσε τόσῳ θριαμβευτικῶς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην παραστήσαν τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ εἰκόνα φαινήν τῆς πάλαι λαμπρότητος μεθ' ἧς οἱ προπάτορες ἡμῶν ἐτέλουν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία εἶνε πληρέστατα ἐκνοποιημένη ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἀγώνων ἐν γένει, ἔτι δὲ μᾶλλον ἐκ τῆς νίκης ἣν ἤραντο οἱ ὁμογενεῖς ἡμῶν ἐν τισι τῶν ἀγώνων καὶ ἰδίᾳ ἐν τοῖς σπουδαιότατοις αὐτῶν τοῦ τῆς σκοπο-

βολῆς καὶ τοῦ Μαραθωνίου δρόμου. Εἰς πάντας τοὺς Ὀλυμπιονίκας ἡμῶν Σᾶς παρακαλῶ νὰ προσφέρητε τὰ εὐκρινῆ μου συγχαρητήρια καὶ τοὺς θερμοὺς ἀσπασμούς μου, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὸν νικητὴν τοῦ Μαραθωνίου δρόμου παρακαλῶ νὰ ἐπιδώσῃτε αὐτοπροσώπως τὴν ἐσώκλειστον πρὸς αὐτὸν ἐπιστολήν μου. Διαβεβαιώσατε πάντας ὅτι συμμερίζομαι τὴν χαρὰν τοῦ Πανελληνίου ἐπὶ ταῖς νίκαις αὐτῶν.

Ἀλλὰ πόσων συγχαρητηρίων δὲν δικαιούσθε καὶ ὑμεῖς ὁ ἀκάματος παρασκευαστὴς καὶ διοργανωτὴς, ἡ ἀληθὴς ψυχὴ τῶν ἀγώνων! Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ καθυστερήσῃτε ἀπέναντι τοῦ παραδείγματος ὅπερ ἔδιδεν ὑμῖν καὶ πᾶσι τοῖς συναδέλφοις ὑμῶν ἐν τῇ ἐπιτροπείᾳ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἡ ἀνωτέρα νοημοσύνη, ὁ ἀκάματος ζῆλος καὶ ὁ ἐνθουσιώδης πατριωτισμὸς τῆς Δ. Ὑ. τοῦ Διαδόχου καὶ τῶν συνεργῶν αὐτοῦ Βασιλοπαίδων.

Εἷη δεδοξασμένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ὅστις ἐδωρήσατο τῇ Ἑλλάδι τοιαῦτα τέκνα καύχημα καὶ ἐλπίδα αὐτῆς οὐχ ἦτον ἢ τῶν σεπτῶν Βασιλέων ἡμῶν.

Δέξασθε τὰ εὐκρινῆ συγχαρητήριά μου καὶ εὐαρεστηθῆτε νὰ γίνητε ὁ αἰρημένος τῶν αἰσθημάτων μου παρὰ πᾶσι τοῖς συντελέσασιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Ἐπὶ τούτοις σᾶς ἀκριβοσπάζομαι

Ὁ φίλος σας

Γεώργιος Ἀβέρωφ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 11/23 Ἀπριλίου 1896.

ΕΞ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

Ὁ μητροπολίτης Γρηγόριος.—Ὁ θάνατος τῆς μητρός αὐτοῦ.—Ἡ λύπη τῆς κοινότητος—τὸ μνημόσυτον.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν (7) παρόντος ἐπανελημμένα τηλεγραφήματα ἐκ Πλωμαρίου τῆς νήσου Λέσβου ἐξερμώμενα καὶ τοσαῦτα πελάγη καὶ ξηρὰς διασχίζοντα ἀπαίσιχα ἀνὰ τὴν πόλιν ἡμῶν ἀνήγγειλον ὅτι ἡ γηραιὰ καὶ σεβαστὴ τοῦ λαοφιλοῦς ἡμῶν Μητροπολίτου Γρηγορίου μήτηρ τὴν 31 παρελθόντος ἀπεβίωσε. Σύμπασα ἡ κοινότης τῆς πόλεως ἡμῶν σχοῦσα τὸ εὐτύχημα ἔν' ἐπὶ ἔτος καὶ πλέον ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς φιλοξενήσῃ τὴν πρό τινων μόλις μνημὸν ἀπελθούσαν ἐντεῦθεν μακαρίτιδα, ἣν ἡ Α. Σεβασμιότης, καίπερ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν ἐξαντληθεῖσαν σεβόμενος, ὡς ἦν εἰκός, καὶ ἀγαπῶν φιλοστόργως μέχρι λατρείας, ὡς ἄλλος πελαργὸς ἐπὶ τῶν πτερύγων του μεθ' ἑαυτοῦ ἄμα τῇ εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἡμῶν καθόδῳ του ἐφέρει, καὶ ἐκ τούτου ἐκ τοῦ συνεγγυς τὰς πολυτίμους αὐτῆς ἀρετὰς νὰ γνωρίσῃ καὶ θεόντως ἐκτιμήσῃ μετ' ἐνδομύχου ψυχικοῦ ἄλγους τὸ θλιβερὸν ἀγγέλιον τοῦ θανάτου τῆς ἡκουσῆ· καθῆκον δὲ ἱερὸν ἐκπληροῦσα ἐσπεύσε πρὸς τὴν Α. Σεβασμιότητα, ὡσεὶ τέκνα πατρὸς πάσχοντι συμπαθούντα, διὰ τῶν προστασιῶν αὐτῆς ἐφοροεπιτροπῶν καὶ δημογερόντων τὴν ἐπὶ τοῦ τῷ ἀμετρον αὐτῆς λύπην νὰ ἐκδηλώσῃ. Τὴν δ' ἀμέσως ἐπιδύσαν Δευτέραν ἐνστάτην ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς ἐτελέσθη ἐν ἀμφοτέροις τῆς πόλεως ἡμῶν ἡμῶν καὶς ὑπὸ τῶν ἱερῶν ἐννεαήμερος μνημόσυτος λειτουργία. Ἐν τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει τελεσθεῖσῃ παρέστησαν ἐκπροσωπούντες τὴν κοινότητα ἡμῶν μεταξὺ ἄλλων καὶ οἱ τὰ πρῶτα παρ' ἡμῖν φέροντες, ἡ Ἐφορία τῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ τὸ διδασκαλικὸν σῶμα μετὰ

— Τὸ ἀπό τοῦ ὁμοῦ πρὸς τοὺς Ὀλυμπιονίκας γεῦμα ἐδόθη εἰς τὸ ἐν Κηφισίᾳ Μέγα Ξενοδοχεῖον Μελά, εἰς τὸν σὺν αὐτοῦ περίβολον, ὑπὸ τῇ σκιᾷ θαλάσῃ· ἐν δένδρῳ καὶ διεσχέθη μετὰ λαμπρότητος, εὐθυμίας καὶ πάσης τελειότητος, χάρις εἰς τὴν εὐγενή

καὶ πρόθυμον διευθύνει τῶν διευθυντῶν αὐτοῦ κ. κ. Χρ. Τζανιδῆ καὶ Δῆμα οὗς πάντες συνεχάρησαν διότι κατέστησαν τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο ἐν τερπνῶν κέντρων εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἀπὸ ξένας χώρας προσέρχονται πολλοὶ κατὰ τὸ θέρος καὶ διέρχονται ὀλίγας ἡμέρας εὐχέρστους καὶ τὴν ὑγίαν αὐτῶν ἀναζωογονοῦσας.

— Ἀφίκετο ἐκ Μπάγιας τοῦ Ζηγορίου μετὰ διετὴ αὐτοῦ διαμονὴν ὁ κ. Κωνστ. Βαζημόπουλος· ἐπίσης καὶ ὁ κ. Τσάλιος ὁστις ἀνεχώρησεν εἰς Βουκουρεστίον.

— Ἀφίκετο ἐκ Δοβρᾶς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ξάνθην οἱ κ. κ. Ἀπόστ. Κωλέτης, Θεοχ. Καμτσικας, Χαρίσης Παπαμῆχος, Ἰωάν. Δάλας, Ξενοφ. Τζόβας καὶ Ἰω. Μπλάτζος. Ἐκ Φραγκάδων διὰ Ρωμουνίαν ὁ κ. Ἀλέξ. Τσιμόπουλος. Ἐκ Στολובού διὰ Ρωμουνίαν ὁ κ. Λάζαρος Ζωΐδης, Ἐκ Νεγίδων διὰ Ρωμουνίαν ὁ κ. Ἀθ. Κύρκος. Ἐκ Σοποτσελίου διὰ Ρωμουνίαν ὁ κ. Ἰω. Βάρδας μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

— Ἀφίκετο ἐκ Παπίγγου τοῦ Ζηγορίου καὶ ἀνεχώρησεν διὰ Σερβίαν οἱ κ. κ. Δημ. Καλυβόπουλος, Π. Βερβένης, Μιχ. Μπάτσος, Γ. Μερτζηνόπουλος καὶ Δημ. Γκατόπουλος. Ἐκ Σωκίων τῆς Ἀνατολῆς διὰ Σοποτσελίον ὁ κ. Δημ. Ἰωννίδης· ἀπὸ Μόλισταν διὰ Ρωμουνίαν ὁ κ. Δημ. Παπαδήμας.

— Ἐκ Κουρέντων ἀφίκετο καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινίαν οἱ κ. κ. Ἰω. Γκρίκας, Γ. Ντάφλος, Γ. Παπακρήστου καὶ Σωτ. Νιάρος.

— Ἀφίκετο ἐκ Σεβερίνου ὁ κ. Γεώργ. Λαζαρίδης.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Λάϊσταν ὁ κ. Ἀριστ. Γιώτης φοιτητής. Ἀφίκετο δὲ ἐκ Λαϊστας καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινίαν ὁ κ. Στ. Γκαράνης καὶ Κωνστ. Πέτσος.

— Τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ἐτελέσθησαν ἐν Κάτω Βίτση τοῦ Ζηγορίου οἱ γάμοι τοῦ Κωνστ. Στεφανίδου, ἀδελφοῦ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Πειραιεὶ ξενοδοχείου «Ἡπειρος» κ. Α. Στεφανίδου, μετὰ τῆς δεσποινίδος Περσεφονῆς Θ. Χρόνη. Εὐχόμεθα αὐτοῖς βίον εὐδαίμονα καὶ ἀνέφελον.

— Ἀφίκετο ἐκ Τριπόλεως ὁ Ι. Βάρτσος τελειόφοιτος τῆς φιλολογίας.

— Ἐν ἀδιαπτώτῳ χαρᾷ καὶ εὐθυμίᾳ ἐτελέσθησαν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα οἱ γάμοι τῆς εὐπαιδέυτου καὶ ἐπὶ κάλλει καὶ σεμνοπρεπείᾳ διακρινομένης δεσποινίδος Ὀλγας Βασαρά μετὰ τοῦ χρηστοῦ καὶ νοήμονος νέου κ. Ἀλεξάνδρου Σκαρδέλη, ἐμπόρου καὶ ἀδελφοῦ τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις φαρμακεμπορίου κ. Χαρισίου Σκαρδέλη. Ἔστω ὁ βίος ἀνέφελος καὶ γλυκὺς εἰς τὸ ἄριστον ἡμοσμένον ζεῦγος.

— Ἀφίκετο προχθὲς ἐκ Κισνοβίου τῆς Ρωσσίας ὁ ἐκ Μονοδενδρίου τοῦ Ζηγορίου κ. Δημ. Κ. Δάνος καὶ μετὰ βραχείαν ἐνταῦθα διατριβὴν ἀναχωρεῖ ἐπαναχάμπτον εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

— Ὁ ἐν Καρδίτῃ ἱεροψάλτης ἄριτος τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς λάτρης, φίλος κ. Κωνστ. Καρανικίδης μεταβὰς εἰς ἱεροσόλυμα κατὰ τὴν Ἁγίον Πάσχα ἐπανῆλθεν ἐκεῖθεν ἀποκομίζων πολλὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῶν ἱερῶν τόπων καὶ εὐχὰς ὑπὲρ τῶν φίλων του οἵτινες μετὰ χαρᾶς τὸν ἐπανεΐδον.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ καθηγητὴς τῆς χημείας κ. Α. Χρηστομάνος ἐώρτασε τὴν ἐπέτειον τῆς τριακονταετοῦς διδασκαλίας αὐτοῦ. Ἐπιτροπὴ δὲ ἐκ τῶν φοιτητῶν Μ. Μακᾶ, Θωμᾶ Ζαμαύρα, Σ. Καλλέ, Α. Στρακαλῆ, Ν. Δελαρόκα, Α. Μιχαλοπούλου, Ι. Παπαγεωργιάδου καὶ Θ. Νάτσινα ἐφρόντισε πρὸς λαμπροτέραν διεξαγωγὴν τῆς ἐορτῆς. Τὸν κ. Χρηστομάνον προσεφώνησεν ὁ πρύτανης κ. Κυριακὸς ὁ κ. Πολίτης ἐκ μέρους τοῦ Παρνάσσου καὶ ἐκ μέρους τῶν φοιτητῶν ὁ ἐκ Πρεμετῆς κ. Θωμᾶς Ζαμαύρας ὡς ἐξῆς.

Σεβαστὲ καὶ σθεναρὲ Καθηγητά.

Ἀπαντες οἱ νῦν καὶ κατὰ καιροὺς πολυπληθέστατοι μαθηταὶ Σου μετ' εὐκρινεῖς χαρὰς βλέποντες ἀνατέλλουσιν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν συμπληροῦται ἡ τριακστή ἐπετηρὶς τῆς ἐν τῷ ἐθνωφελεστάτῳ τούτῳ πανελληνίῳ ἰδρύματι ἀκαμάτου ἐπιστημονικῆς Σου διδασκαλίας, σπεύδουσι νὰ διατρανώσουν τὴν πρὸς Σε ὀφειλομένην βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην. — Τῆς μεγίστης ταύτης εὐγνωμοσύνης τὸν φόρον ἀποτίοντες παρακαλοῦσι δι' ἐμοῦ νὰ δεχθῆς, εἰς ἀνάμνησιν τῆς εὐφροσύνης ταύτης τοῦ βίου Σου στιγμῆς, τὸ ἐλάχιστον τοῦτο δῶρον. — Εὐχόμεθα δ' ἐν τέλει ἀπὸ καρδίας ἅπαντες ἵνα καὶ τὴν πεντηκονταετηρίδα λυσιτελοῦς ἐπιστημονικῆς ἐπίσης δράσεως αἰσιῶς ἐορτάσῃς.

Τῇ Φίλῃ Σκεῇ

Ὀλυμπιάδος Δ. Παπαδοπούλου

Τὸ γένος Ι. Μάνου ἐκ Κορυτσᾶς

Μία περιπλέον ὡρὰ ἀνθῆλην προσετέθη ὅπως περικοσμήσῃ τὸν βδελυρὸν σου στέφανον, ὃ ὅσος ἐν περιπλέον ῥόδον, μὲν ἐκ τῆς κάλυκος αὐτοῦ προκῦψαν, ὑπὸ τὸ ἐπιπνεύσαν παγερὸν τοῦ θανάτου ἄημα ἐμαρᾶνθη, ἐκλινεν, ἐφυλλορρόησεν. Ἡ Ὀλυμπία πρὸ πέντε περίπου ἐτῶν, κόρη τρυφερά ὡς ἡ μητρικὴ ἀγκάλη καὶ χαρίεσσα ὡς τὸ μεϊδιάμα τοῦ ἀγγέλου, ἤκουεν ἀντηχοῦντα τὰ δῶματα τῆς πατρικῆς αὐτῆς στέγης ὑπὸ τοὺς φαιδρούς κρότους τοῦ ὑμεναίου, ὑπὸ τὰ χερμόσυνα ἄσματα τοῦ γάμου. Περί αὐτὴν πλήρης χαρᾶς καὶ ἐλπίδων συνωθεῖτο πατήρ, ἀδελφός, ἀδελφὴ, συγγενεῖς καὶ φίλοι, ὅπως ὑμνήσωσι

ἀνὴρ εἰς νεότητά καὶ κάλλος θάλλουσιν νυμφὴν· ποῖα αἰδήμων ἀγαλλίασις τότε ὑπεφάνετο ἐν ὄψι προσώπῳ τοῦ εὐτυχὸς ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας τῆς χάριτος ἐκείνης, ὅποια εὐφροσύνη διεχέτο εἰς τὸν νέον αὐτῆς οἶκον, ἀποσκηδίσασα τὸ τέως ζοφοῦν αὐτὸν πένθος! Θυγάτηρ περιπόθητος, ἀδελφὴ συμπαθὴς, καρδίᾳ φιλότοργος, σύζυγος ἀξιολάτρευτος, φίλη περιζήτητος, ἰδοὺ ὅ,τι συλλήθδην εἰπεῖν ὑπῆρξεν ἡ ὡραία ψυχὴ, ἡ ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τοῦ προκειμένου αὐτῆς σκήνους, ὑπερῆκαλυσεν ἐν ξένη μακρὰν τῶν ἀπολειπομένων ὀρφανῶν περιποθήτων τέκνων τῆς, ἀδελφῆς, συγγενῶν, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς προσφιλεστάτης ἀτυχοῦς μητρὸς τῆς, τῶν Ἀθηναίων τὸ χῶμα. Ἡ 7 Ἀπριλίου ἀνέτειλε μὲ τὸ ζωογόνον φῶς τῆς, μὲ τὰς ὁροσοδόλους αὔρας τῆς, μὲ τὸ γλυκὺ ἄρωμά τῆς, μὲ τὰς μελωδίας τῶν πτηνῶν τῆς, ὅπως ἐπιχέῃ νέαν ζωὴν καὶ νέαν χαρὰν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἡ Ὀλυμπία εἰσέτι ἐκοιμάτο μὲ τὴν γαλήνην τοῦ βρέφους ἐπὶ τῆς ἐαυτῆς κλίνης. Παρὰ τὴν Ὀλυμπιάδα ἀτυχῆς πατήρ σύζυγος καὶ ἀδελφός παννύχιοι ἀγρυπνοῦντες, πελιδνοὶ τὴν ὄψιν, ἐσπαραγμένοι τὴν καρδίαν, μᾶτην ἔλεγον αὐτῇ. «Εὐπνα, Ὀλυμπία νὰ ἴδῃς πῶς θάλλει τῆς ἀνοιξίως ἡ φύσις». Ἀλλ' ἡ Ὀλυμπία δὲν ἐκοιμάτο ὡς πάντοτε· ἦτο παραδεδομένη εἰς ὕπνον, ὅστις εἶχε βυθίσει αὐτὴν εἰς τὴν ἄβυσσον· δὲν ἀνέπνεεν· ἐβόδιζε τὴν ἀτέρμονα ὁδὸν τῆς αἰωνιότητος. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἥτις διὰ τὴν Ὀλυμπιάδα τετράκις καὶ εἰκοσιν εἶχεν ἀνανεώσῃ τὸ φῶς τῆς, δὲν εἶδε πλέον· ἀπὸ ἐσπέρας οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκλείσθησαν διὰ παντός, ἡ πνοὴ αὐτῆς ἐσβέσθη διὰ παντός, ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἐπετεύγισε πρὸς τοὺς αἰθερίους ὁμούς, ὦ, ναί,

«Πάντοτε, νόσος, εὐγενὴ καταδιώκεις στήθη.

«Μὲ ἄνθη στέφεις καλλονῆς ἢ ἄρετῆς ἢ ἡθους,

«Τὴν πένθιμόν σου κεφαλὴν καὶ λησμονεῖς τὰ πλήθη».

Καὶ εἶδονεν πρὸ ἡμῶν κείμενον τὸ γνήριον αὐτῆς περίβλημα μὲ μορφὴν ὡχροῦ ἀγγέλου, μὲ θύματος μεϊδιάμα, μὲ μάρτυρος ὄμμα, εἶδομεν αὐτὸ καταβυθισθὲν εἰς ἄγνωστον ὠκεανόν, εἰς δὲν παρέσυραν αὐτὸ ἀποτρόπαια κύματα μνημάτων. Τὴν γαμήλιον αὐτῆς καὶ πάλιν ἐφόρει στολὴν ἢ Ὀλυμπίας, ἀλλ' ἀντὶ νυμφικοῦ πέπλου νεκρικὸν σάβανον αὐτὴν ἐπεκαλύπτει, ἄρωμα καὶ πάλιν ὅλη ἀπέπνεεν, ἀλλ' ὅπως ἀναστεῖλῃ τὴν δυσωδίαν τῆς σηπεδόνος. Ὁμιλος συγγενῶν καὶ φίλων πάλιν περὶ αὐτὴν συνεκροτεῖτο, ἀλλὰ κατηφῆς καὶ τεθλιμμένος, ἀλλ' οὐχὶ περιχαρὴς καὶ περιχαρὴς καὶ εὐφρόσυνος· θρηνῶν πικρῶς καὶ κυπτόμενος, οὐχὶ δὲ μέλπων καὶ ὀρχούμενος. Λαμπάδες πάλιν περὶ αὐτὴν ἐκαίοντο, ἀλλ' εἶχον τὴν ἀπαισίαν λάμψιν καὶ ὁσμὴν τοῦ θανάτου, οὐχὶ δὲ τὸ αἶσιον φωτοβόλημα καὶ τὴν εὐωδίαν τοῦ ὑμεναίου.

«Ἀλλοίμονον ἡμεῖς! Μεστὸς ὁ βίος μας

«Τυγχάνει ῥόδων καὶ εὐχῶν, καὶ ὑπ' αὐτάς,

«ὡς μέλας πένθος τάπητος ἀποτρόπαιος

«κοιμάται τόσος θρήνος, σῆψις, ἔρεβος».

Ἡ δὲ, Ὀλυμπία, πρὸς σέ, ἀποπτάσας εἰς οὐρανούς, στρέφω τὸν λόγον· ἀγάπα μας πολὺ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ὡς σὲ ἡγαπήσαμεν ἰδὼ καὶ ἡμεῖς πολὺ, καὶ πιστεῦε ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶνε ρύακες ὅτινες,

«Νὰ ρέουν πρέπει γοργῶς καὶ νὰ σβεσθῶσι».

Ὅρεστ. Χ. Καρμύτης

Ἐκ Κορυτσᾶς

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἀπριλίου 1896

ΔΗΜ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

δικηγόρος

10 ὁδὸς Βαλτετσίου 10

(Ἐργάζεται παρὰ τῷ κ. Βύταξίᾳ)

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΝΟΥΛΗΣ

Γιατρός

Δέχεται ἀσθενεῖς ὥρα 8—9 π. μ. καὶ 2—3 μ. μ.

Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 40.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Τσουκανέλης ἐγκαταστάνας εἰς Ἀθήνας πωλεῖ τὴν ἐν Ἰωαννίνοις οἰκίαν του κειμένην εἰς τὴν ὠραιότεραν συνοικίαν καὶ θαυματικώτατην τοποθεσίαν διὰ πλείονας πληροφώρας ἀπευθυντέον παρὰ τῷ ἰδιοκτῆτῃ ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Ντέκκα ἀριθ. 7 παρὰ τὴν Μητροπόλιν.

ΠΕΡΙ ΚΡΕΤΣΟΥΝΙΣΤΗΣ

Πρὸς ἀπάντησιν τοῦ ἐκ Κρετσουνίτης κ. Π-σ-χ-δ εἰς τὸ ἀξιότιμον φύλλον Φ. Η. δημοσιεύσατε τὰ ἐξῆς.

Οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ἐλέγξῃ τοὺς ἀξιότιμους ἀντιπροσώπους καὶ ἀγοραστὰς τοῦ χωρίου μας Κρετσουνίτης. Ἀλλὰ δυστυχῶς βλέπομεν νὰ δικαιολογῶνται ὅτι πολλακίς ἐγκατέλειψαν τὰς ἐμπορικὰς τῶν ἐργασίας καὶ μετέβησαν εἰς Ἰωάννινα μὲ τὸν σκοπὸν νὰ μεταβιβάσουν τὰ ταπεινὰ εἰς ὄνομα τῶν κατοίκων, ἐπειδὴ δὲ οἱ κάτοικοι εἶχον ἀναμεταξύ των διαμάχας δὲν ἠκολούθησαν τοὺς ἀγοραστὰς καὶ τοιοιτοτρόπως οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ φέρουν πέρας. Πηγαίνουσι καὶ πηγαίνουσι τὰ ἐξοδα χαμένα διότι βεβαίως διότι βεβαίως τὰ πληρώνουν οἱ κάτοικοι ἐνῷ ἦσαν τὰ πάντα ἐτοιμα. Οὐδεὶς ἀρνεῖται ὅτι οἱ κύριοι ἀντιπρόσωποι τοῦ χωρίου μας πολλακίς μεταβίβουν εἰς Ἰωάννινα δι' ἀτομικὰς τῶν υποθέσεις καὶ τὰ ἐξοδα τῶν ἐπιβαρύνουν τοὺς κατοίκους δὴθεν διὰ ἀποπεράτωσιν τῆς μεταβιβάσεως τοῦ χωρίου εἰς τοὺς κατοίκους.

Ποῖος δύναται νὰ ἀρνηθῇ κ. ἀντιπρόσωπε ὅτι τὰ περισσότερα χρήματα ἐσυναχθήσαν αὐθιγὰ καὶ ὅτι οἱ εὐεργεταὶ τοῦ χωρίου μας πληρώνονται κεφάλαια τόκους καὶ ἐπιτόκια, ἐξοδα καὶ παραέξοδα καὶ γίνονται ὅλα μία σούμα; ποῖος ἐξ ἡμῶν δὲν ἐπλήρωσε, δὲν ἐπώλησεν χωράφια, καὶ γιὰ ὀλίγον τι ποσὸν νὰ πωλήσῃ τῶρα ὅλα τὸν τὰ κτήματα δὲν ἀποφεύγῃ ἀπὸ τοῦς ὄνυχας τῶν ἀγοραστῶν; Ἐὰν οἱ ἄνω κύριοι ἤθελον νὰ φανοῦν εὐεργεταὶ εἰς τὸ χωρίον ἠμποροῦσαν κάλιστα, νὰ μετατρέψουν τὰ ταπεινὰ εἰς τοὺς κατοίκους ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος καὶ βεβαίως ὅλοι οἱ κάτοικοι θὰ τοὺς εὐγνωμονοῦσαν διὰ τὴν θυσίαν ὅπου ἐπρόσφερον πρὸς τὸ χωρίον μας.

Ὁ καὶ νῦν μουχτάρης κ. Ν. Βέλγης βεβαίως δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπογράψῃ τὸ (Μπατάλ) ὡς ἀρχὴ τοῦ χωρίου καὶ πληρεξούσιος διότι ἐβλεπε πράγματα ἀκατανόητα· ἀλλὰ τὸ ἐμπόδιον καὶ αὐτὸς ὁ κυριώτερος ἀγοραστής τοῦ χωρίου μας Ι. Μούζιος ἐπειδὴ ἦτον ἀσθενὴς καὶ ὡς ἀντιπρόσωπόν του εἶχε τὸν Δ. Μίσιον καὶ οἱ λοιποὶ ἀγορασταὶ ὡς φαίνεται τὸν παρέπεισαν δι' ὕλικῶν μέσων διὰ νὰ κάμουν τὴν δουλειά τους, νὰ μὴν εἴπῃ τίποτε εἰς τὸν Ι. Μούζιον διότι ἤθελον νὰ μεταβιβάσῃ κρυφίως τὴν Μπάστινα Δ. Μισίου εἰς ὄνομα τοῦ Ἀπ. Σ. Ἀλεξίου· καὶ τοῦτο ἐγένετο γαστὸν εἰς τὸν Ι. Μούζιον ὅστις καθὼς ἀσθενὴς δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον· ἔκαμεν αἴτησιν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ ταπῆ Καλέμη Μουριά Μπέη νὰ μὴν περατωθῇ ἡ ὑπόθεσις ἄνευ ἐντολῆς του καὶ διὰ τοῦτο ἐμεινεν ἐκκρεμὴς καὶ μένει ἀκόμη. Ἰδοὺ τὰ κατορθώματα τῶν ἀγοραστῶν μας, καὶ σὺ ὁ ἴδιος τὰ γωρίζεις ἀκόμη κ. Π-σ-χ-δ ἀλλὰ δὲν σὲ συμφέρει. Βλέπετε εὖρον τὴν ἐποχὴν οἱ ἀγορασταὶ νὰ εἰσπράξουν τὰ παλαιὰ χρήματα τῆς τοκογλυφίας· μὲ αὐτὰ τὰ τεχνάσματα ἐσκέψθησαν νὰ πωλήσουν τῶν πτωχῶν τὰς περιουσίας.

Χωρὶς νὰ σὰς ἐπιβάρυνω περισσότερον, ὡς ἀντιπρόσωπος καὶ συγγενὴς τῶν ἀγοραστῶν μεσιτεύσατε νὰ ἀποπεράτωσουν αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰ χρήματα ἅπαντες γνωρίζομεν ὅτι ὑπάρχουν χρήματα τοῦ χωρίου μας καὶ ὅταν μὰς δώσουν τὸν λογαριασμόν ἂν ἔχουν νὰ λάβουν θὰ πληρωθῶν. Ἐρωτῶ ὑμᾶς, κ. Π-σ-χ-δ. τί τοὺς ἐβίασαν τοὺς ἐπιτρόπους καὶ ἐπλήρωσαν χρήματα πολλὰ γιὰ νὰ γίνῃ κρυφίως τὸ Μπατάλ ἀπὸ τὴν κοινότητα, ὅλη δὲ ἀπὸ τοὺς πληρεξούσιους τῆς κοινότητος πρὸς τοὺς ἀγοραστὰς, ἐνῷ πληρώνονται οἱ δεῦτεροι ἀποσταλέντες καὶ ἡ ὑπόθεσις γίνετα κρυφίως χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τίποτε.

Η. Α. καὶ Β. Α.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ι. Α. Μπ. Βῶλον—Ἐληφθήσαν Ν. Θ. Κέρκυρα—Ἐληφθήσαν Στ. Π. Ἀλεξάνδρεια.—Σὰς ἀπεστείλαμεν καθυστερηθὲν φύλλον.—Ι. Μ. Δ. Κλουσερεάκι.—Ἡ κατάσχεσις ὑφίσταται· εἰσέτι.

Τὸ ποῖς Ἰωάννου Νικολαΐδου